ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **Povodí Labe, státní podnik**, se sídlem Víta Nejedlého 951, 500 03 Hradec Králové, zastoupený JUDr. Jaroslavem Stachem, advokátem se sídlem Jana Masaryka 632, 500 12 Hradec Králové, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem Horova 17, 500 02 Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2011, č. j. 3093/11-1700-606207, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 4. 2012, č. j. 31 Af 97/2011-46,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad v Hradci Králové provedl u žalobce v období od 22. 4. 2010 do 24. 11. 2010 kontrolu podmínek čerpání investiční dotace poskytnuté žalobci z Národního fondu na projekt „Vodní dílo Poděbrady, rekonstrukce zdí plavební komory“ (dále též „Projekt“) na základě rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 14. 12. 2005, č. j. 12/2005-430-OPI/6 (dále též „Rozhodnutí MŽP“). V průběhu kontroly bylo zjištěno porušení rozpočtové kázně podle ustanovení § 44 odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová

pravidla), ve znění pozdějších předpisů, proto Finanční úřad v Hradci Králové platebním výměrem ze dne 30. 11. 2010, č. j. 266663/10/228980607899, vyměřil žalobci odvod do Národního fondu za porušení rozpočtové kázně ve výši 25.606.882 Kč.

[2] Porušení rozpočtové kázně bylo shledáno v tom, že žalobce při výběrovém řízení na veřejnou zakázku související s realizací Projektu omezil počet uchazečů losem, přičemž tomuto losování byli podle písemné dokumentace žalobce přítomni pouze tři jeho zaměstnanci. Takový postup podle správce daně nebyl dostatečně transparentní a porušoval tak bod 13.1 Rozhodnutí MŽP, podle něhož je příjemce dotace povinen řádně přidělit veřejnou zakázku související s realizací Projektu či jeho části podle platných českých zákonů, tj. zejména podle zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách, v rozhodném znění. Žalobci bylo dále vytknuto porušení bodu 12.7 písm. e) Rozhodnutí MŽP, tj. povinnost zpracovat a doručit poskytovateli písemnou zprávu o průběhu projektu (tzv. monitorovací zprávu) po konci každého kalendářního čtvrtletí, a porušení bodu 13.6 Rozhodnutí MŽP, tedy povinnosti zajistit, aby ve smlouvě o dílo bylo zajištěno oprávnění Ministerstva životního prostředí ke kontrole postupu realizace dodávky u dodavatele Projektu.

[3] Odvolání žalobce proti citovanému platebnímu výměru žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 7. 2011, č. j. 3093/11-1700-606207, zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí Finančního úřadu v Hradci Králové potvrdil.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou podanou u Krajského soudu v Hradci Králové; ten rozsudkem ze dne 25. 4. 2012, č. j. 31 Af 97/2011-46, podanou žalobu zamítl. Krajský soud nepřisvědčil námitce, že žalovaný nezákonně vycházel z rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 18. 2. 2009, č. j. ÚOHS-S329/2008/VZ-1073/2009/510/Mon. Jako nedůvodné označil krajský soud i námitku dodržení transparentnosti výběrového řízení, námitku nepřípustné retroaktivity Rozhodnutí MŽP o poskytnutí dotace či námitku nezákonného hodnocení důkazu předloženého žalobcem v odvolacím řízení. Neztotožnil se s žalobcem ani ohledně údajného nepřípustného uvážení správce daně o otázce porušení zákona o veřejných zakázkách.

II. Kasační stížnost

[5] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností, ve které namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení následujících právních otázek krajským soudem.

[6] Stěžovatel zcela zásadně nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že okamžikem přijetí dotace přistoupil na všechny dotační podmínky bez ohledu na to, kdy tak učinil, zda před vypsáním výběrového řízení či až následně, případně až po realizaci dotované stavby. V této souvislosti stěžovatel uvedl, že v průběhu celého řízení se žádný orgán nezabýval jeho námitkou, že rozhodnutí o poskytnutí dotace je jednostranný správní akt, jenž nevyžaduje žádnou akceptaci; neakceptaci v podstatě ani nepřipouští. Z toho důvodu podle stěžovatele nebyla ani možná případná změna dotačních podmínek.

[7] V souvislosti s losováním v průběhu výběrového řízení stěžovatel uvedl, že realizoval výběrové řízení s vynaložením odborné péče a v souladu s platnou právní úpravou roku 2005. Přitom zdůraznil, že v této době nebyla publikována žádná zásadní judikatura upravující postup při losování, což sám krajský soud v napadeném rozsudku přiznal. I přesto však krajský soud stěžovateli vytýkal, že neprovedl výběrové řízení tak, aby odpovídalo právnímu vědomí roku 2012. Výběrové řízení, zejména pak losování, bylo veřejné, o jeho termínu byli uvědomeni uchazeči o veřejnou zakázku a někteří z nich se losování i zúčastnili. To prokazuje i vyjádření Ing. H., zástupce společnosti Chládek a Tintěra, Pardubice a. s. Uvedený důkaz však podle názoru stěžovatele žalovaný ani krajský soud nehodnotili v souladu se zákonem.

[8] Stěžovatel na základě výše uvedeného dovodil, že ani správní orgány ani krajský soud nerozlišily mezi vlastním aktem losování a transparentností tohoto aktu. Všem uchazečům bylo sděleno, že jejich počet bude omezen losem v určitém místě a termínu; uchazeči tak měli možnost losování sledovat a zajistit jeho transparentnost. V této souvislosti stěžovatel doplnil, že z žádného právního předpisu nevyplývá, že by musela být pořizována prezenční listina auditoria, které jako veřejnost losování sleduje.

[9] Dále stěžovatel vytkl krajskému soudu, že při svých úvahách vycházel z výše specifikovaného rozhodnutí ÚOHS a navazujícího rozsudku Krajského soudu v Brně, a to i přesto, že se jednalo o jiné řízení, které pro tuto věc nemohlo mít žádný význam. Stěžovatel odmítl také tvrzení krajského soudu, že se žalovaný ve svém rozhodnutí předmětným rozhodnutím ÚOHS neřídil. Je naopak přesvědčen, že všechny zúčastněné orgány z tohoto rozhodnutí vycházely. Poukázal dále na nepřesný odkaz krajského soudu na bod 20.3 rozhodnutí o poskytnutí dotace, neboť k naplnění toho bodu v projednávané věci nedošlo.

[10] Stěžovatel dále zdůraznil, že za porušení zákona o rozpočtových pravidlech, respektive zákona o veřejných zakázkách, je nutné považovat takové porušení, které bude znamenat porušení rozpočtové kázně, tedy toho, zda byl zasažen samotný účel poskytnutí peněžních prostředků a jeho naplnění. Ne každé porušení příslušné povinnosti představuje zároveň neoprávněné použití prostředků spojené s nutností vrácení peněžních prostředků zpět do veřejného rozpočtu. V této souvislosti stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2008, č. j. 9 Afs 202/2007-68. Krajský soud se však přes výslovnou námitku stěžovatele touto věcí dostatečně nezabýval a přistupoval tak k dané problematice formalisticky, čímž je zvýrazněna nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[11] Na základě svých tvrzení stěžovatel shrnul, že napadený rozsudek krajského soudu je zcela v rozporu s účelem dotační politiky, a to mimo jiné z důvodu, že dotační podmínky byly nastaveny prakticky až po realizaci díla, kdy je již nebylo možno změnit, a kdy nebyla ani vznesena jakákoliv námitka na průběh zadávacího řízení.

[12] Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[13] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti setrval na svých tvrzeních uvedených v napadeném rozhodnutí a ve vyjádření k podané žalobě.

[14] Zopakoval, že podle § 3 písm. e) rozpočtových pravidel porušení rozpočtové kázně představuje mj. porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty. Přistoupí-li příjemce dotace na podmínky stanovené rozhodnutím o poskytnutí dotace, které ukládají povinnost dodržet zákon o veřejných zakázkách, je nutné striktní splnění těchto podmínek vyžadovat. Pokud by stěžovatel v rámci žádosti deklaroval, že na uvedenou podmínku nemůže přistoupit z důvodu chybného zadání veřejné zakázky, veřejné prostředky by neobdržel.

[15] K otázce hodnocení důkazů žalovaný uvedl, že hodnocení důkazů bylo provedeno v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů a že výsledné hodnocení je smysluplně odůvodněno v kontrolní zprávě a v rozhodnutí o odvolání.

[16] Dále žalovaný odkázal na závěry krajského soudu ohledně transparentnosti výběrového řízení a na rozhodnutí ÚOHS a následný rozsudek Krajského soudu v Brně. Dodal, že z těchto rozhodnutí vyplývá, jak na problematiku transparentnosti nahlíží orgán dohledu a Krajský soud v Brně. V předmětné věci byla argumentace obsažená v těchto rozhodnutích použita, neboť se jednalo o velmi podobnou skutkovou podstatu. Proč by měl být takový postup nezákonný, není podle žalovaného zřejmé.

[17] K námitce stěžovatele, že porušením zákona o veřejných zakázkách nebyl porušen účel poskytnutí dotace, žalovaný uvedl, že již samotný výdej veřejných zdrojů dodavatelům, kteří nebyli vybráni v transparentním výběrovém řízení, vzbuzuje pochyby o účelném vynaložení peněžních prostředků. Účelnost vynaložených peněžních prostředků totiž kromě realizace fakturovaných prací ovlivňuje i skutečnost, zda částka vynaložená z veřejných zdrojů nemohla být podstatně nižší v případě, že by byl dodavatel zakázky vybrán transparentně. Žalovaný tak z popsaných důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není na místě kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Nejprve Nejvyšší správní soud hodnotil námitku transparentnosti výběrového řízení [ad IV. A); důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], poté se zabýval námitkou

nepřípustné retroaktivity rozhodnutí o poskytnutí dotace [ad IV. B); důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a námitkou nesprávného hodnocení důkazů žalovaným i krajským soudem [ad IV. C); důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Následně se věnoval námitce nezákonné aplikace rozhodnutí ÚOHS v projednávaném případě [ad IV. D); důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Závěrem se vyjádřil k tvrzenému rozporu postupu žalovaného s dotační politikou státu [ad IV. E); důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[21] Na úvod Nejvyšší správní soud předesílá, že se obdobnou problematikou ve věci téhož stěžovatele zabýval již ve svém rozsudku ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 15/2012-38, nebo ze dne 19. 9. 2012, č. j. 1 Afs 59/2012-33; ze závěrů v těchto rozhodnutích vyslovených proto vycházel i v nyní projednávaném případě.

IV. A) Námitka transparentnosti výběrového řízení

[22] Stěžovatel v podané kasační stížnosti zpochybnil především závěry krajského soudu o porušení zásady transparentnosti v průběhu výběrového řízení. Krajský soud v této souvislosti konstatoval, že zákon sice výslovně nestanoví jako podmínku transparentnosti veřejné zakázky přítomnost notáře nebo veřejnosti při „losovačce“, protože takto konkrétně ani právní norma formulována být nemůže. Zásada transparentnosti má ovšem podle krajského soudu zajistit, aby zadávání veřejných zakázek probíhalo průhledným, kontrolovatelným, čitelným a přehledným způsobem nevzbuzujícím pochybnosti o regulérnosti postupu zadavatele. Právě zadavatel měl proto v projednávaném případě povinnost zabezpečit, aby průběh losování nevyvolával žádné pochybnosti a aby byl jasně kontrolovatelný, což mohl stěžovatel zajistit právě např. přítomností notáře nebo účastí veřejnosti. Krajský soud poukázal na judikaturu správních soudů, z níž plyne, že je-li losování prováděno pouze za účasti pracovníků zadavatele, a jediným výstupem z tohoto losování je zápis sepsaný těmito pracovníky, nelze takové losování považovat za dostatečně transparentní. Proto uzavřel, že žalovaný se s otázkou transparentnosti „losovačky“ řádně vypořádal; na základě řádně odůvodněného dokazování dospěl k závěru, že nebyly prokázány skutečnosti zajišťující naplnění požadavků rozhodnutí o poskytnutí dotačních prostředků v případě zadávacího řízení.

[23] Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti. Stěžovatel vyhlásil podlimitní veřejnou zakázku podle § 25 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách na stavební práce Projektu. Oznámení zadávacího řízení bylo dne 1. 4. 2005 uveřejněno na centrální adrese pod evidenčním číslem 50006702. V podmínkách zadávacího řízení zadavatel omezil účast v užším řízení na 5 zájemců a stanovil, že kritériem výběru bude los. V termínu pro podání nabídek bylo doručeno stěžovateli 12 žádostí o účast v užším řízení; všichni tito uchazeči splnili kvalifikační předpoklady. Proto tříčlenná komise pro vyhodnocení kvalifikace zájemců (jmenovaná dne 9. 5. 2005) složená výlučně ze zaměstnanců stěžovatele provedla dne 16. 5. 2005 výběr ze zájemců podle § 40 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách losem (srov. písemný záznam o posouzení a vyhodnocení žádostí o účast v užším řízení zájemců o veřejnou zakázku na stavební práce VD Poděbrady, rekonstrukce zdí plavební komory, ze dne 16. 5. 2005 založený na č. l. 14 správního spisu předloženého žalovaným k věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 1 Afs 64/2012). Odmítnutým uchazečům bylo zasláno rozhodnutí o odmítnutí, ostatním byla zaslána výzva k podání nabídky v užším řízení. Následně vybrala komise pro otevírání obálek na jednání dne 13. 7. 2005

z pěti učiněných nabídek dle kritéria nejnižší nabídkové ceny nabídku společnosti Metrostav a. s.; s touto společností poté stěžovatel (jako objednatel díla) uzavřel dne 3. 8. 2005 smlouvu o dílo na „VD Poděbrady, rekonstrukce zdí platební komory ř. km 177.158."

[24] Na základě žádosti stěžovatele o poskytnutí dotace (registrované Ministerstvem životního prostředí dne 11. 1. 2005 pod č. 12/2005-430-OPI) rozhodlo Ministerstvo životního prostředí dne 14. 12. 2005, č. j. 12/2005-430-OPI/6, o poskytnutí dotace pro financování předmětného Projektu v rámci operačního programu Intrastruktura Priorita 1, opatření 1.4. Podle bodu 3.3 Rozhodnutí MŽP byl příjemce *„oprávněn si Dotaci ponechat pouze v případě, kdy splní veškeré podmínky tohoto Rozhodnutí a příslušných právních předpisů. V opačném případě mu může být uložena povinnost navrátit část nebo celou částku Dotace postupem podle platných předpisů."*

[25] Ve dnech 22. 4. 2010 až 24. 11. 2010 provedl Finanční úřad v Hradci Králové daňovou kontrolu týkající se mj. dotace poskytnuté na předmětný Projekt. V jejím průběhu ověřoval skutečnosti rozhodné pro stanovení povinnosti odvodu za porušení rozpočtové kázně. Bylo zjištěno, že finanční prostředky z Národního fondu (Evropského fondu pro regionální rozvoj) byly poskytnuty *ex post*, tj. na základě již zrealizovaných a uhrazených nákladů v celkové výši 25.606.882 Kč. Správce daně ve zprávě o daňové kontrole konstatoval: *„Vzhledem k tomu, že průběhu losování byli přítomni pouze zástupci zadavatele, čímž nebyla zajištěna nestrannost průběhu losování a tím vyloučena možnost ovlivnění výběru uchazečů pro podání nabídky, nelze dle správce daně považovat tuto část výběrového řízení za transparentní ve smyslu § 25 odst. 1 zákona č. 40/2004 Sb. Transparentnost losování mohla být daňovým subjektem zajištěna nezávislou osobou, např. přítomností notáře, který by průběh losování zaznamenal či přítomností zájemců o veřejnou zakázku. Výběr losováním pětice uchazečů, kteří byli vyzváni k podání nabídky, byl proveden pouze za přítomnosti pracovníků Povodí Labe, státního podniku, (...) a tento výběr losem byl určující pro další průběh výběrového řízení (...)"* (srov. s. 22 a 23 zprávy o výsledku daňové kontroly č. 2474 ze dne 24. 11. 2010, č. j. 260341/10/228980607899). Na základě provedené daňové kontroly proto správce daně dne 30. 11. 2010, č. j. 266663/10/228980607899, stěžovateli doměřil odvod do Národního fondu za porušení rozpočtové kázně ve výši poskytnuté dotace. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl.

[26] Předmětem sporu v projednávané věci je především otázka, zda v průběhu výběrového řízení porušil stěžovatel zásadu transparentnosti zakotvenou v § 25 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, resp. interpretace § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech.

[27] Porušením rozpočtové kázně je podle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech *„neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv jejich příjemcem."* Za neoprávněné použití uvedených peněžních prostředků se dle § 3 písm. e) téhož zákona (ve znění účinném do 29. 12. 2011) považuje *„jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, rozhodnutím, případně dohodou o poskytnutí těchto prostředků, nebo porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty;*

dále se jím rozumí i to, nelze-li prokázat, jak byly tyto peněžní prostředky použity.“ Porušením povinnosti stanovené právním předpisem ve smyslu citovaného ustanovení je přitom bezpochyby rovněž porušení povinnosti stanovené zákonem o veřejných zakázkách, nikoliv pouze porušení povinnosti, kterou přímo stanoví zákon o rozpočtových pravidlech.

[28] Stěžovateli bylo vytýkáno porušení § 25 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, který stanoví, že zadavatel je v zadávacím řízení povinen „*dodržovat zásady stejného zacházení se všemi zájemci a uchazeči s výjimkami uvedenými v § 87, zákazu diskriminace a transparentnosti.*“ Podrobným výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 9. 2010, č. j. 1 Afs 45/2010 – 159 (případ tzv. „karlovarské losovačky“). V uvedeném rozsudku zdejší soud zdůraznil, že zásada transparentnosti patří k hlavním principům zákona o veřejných zakázkách (to platí i pro nový, v současné době účinný zákon o veřejných zakázkách, tedy zákon č. 137/2006 Sb.) a odkázal na judikaturu Soudního dvora k početným směrnicím Evropské unie v oblasti práva veřejných zakázek, k jejichž transpozici do českého práva došlo prostřednictvím těchto zákonů. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dále konstatoval, že význam zásady transparentnosti v prvé řadě směřuje k cíli samotného práva veřejných zakázek, kterým je zajištění hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti nakládání s veřejnými prostředky. Zákon tohoto cíle dosahuje především vytvářením podmínek pro to, aby smlouvy, jejichž plnění je hrazeno z veřejných prostředků, byly zadavateli uzavírány při zajištění hospodářské soutěže a konkurenčního prostředí mezi dodavateli. Právě k zajištění konkurence mezi dodavateli slouží rovněž zásada transparentnosti. Požadavek transparentnosti přitom není splněn tehdy, pokud jsou v zadavatelově postupu shledány takové prvky, jež by zadávací řízení činily nekontrolovatelným, hůře kontrolovatelným, nečitelným a nepřehledným nebo jež by vzbuzovaly pochybnosti o pravých důvodech jednotlivých kroků zadavatele. Podmínkou dodržení zásady transparentnosti je tedy průběh zadávacího řízení takovým způsobem, který se navenek jeví jako férový a řádný (blíže viz body [40] až [44] uvedeného rozsudku a v nich citovaná judikatura).

[29] Krajský soud dospěl v nyní projednávané věci k závěru, že stěžovatel porušil zásadu transparentnosti a odkázal na svou dřívější judikaturu (rozsudek ze dne 14. 5. 2007, č. j. 31 Ca 166/2005 – 125), podle níž v případě, že je losování prováděno pouze za účasti pracovníků zadavatele a jediným výstupem z tohoto losování je zápis sepsaný těmito pracovníky, nelze takové losování považovat za dostatečně transparentní. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem plně ztotožňuje. Předmětné zadávací řízení proběhlo způsobem, který se navenek nejeví jako férový a řádný, a stěžovatel se tak dopustil porušení zásady transparentnosti stanovené v § 25 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Proběhlo-li losování uchazečů do užšího řízení pouze za přítomnosti zaměstnanců stěžovatele, tedy bez účasti jakékoliv třetí osoby, která by mohla regulérnost a objektivnost výběru dosvědčit, lze důvodně pochybovat o transparentnosti provedeného výběru, a tím pádem i celého zadávacího řízení na předmětnou veřejnou zakázku.

[30] Podle stěžovatele je nepřípustný postup žalovaného, který pochybení při zadávání veřejné zakázky dovodil na základě výkladu náležitostí „losovaček“ prováděných podle zákona o veřejných zakázkách, k němuž dospěla soudní judikatura teprve v nedávné době.

[31] Stěžovatelovy námitky, že si nemohl být v roce 2005 vědom, že při zadávání předmětné zakázky postupuje v rozporu se zákonem, musí Nejvyšší správní soud taktéž odmítnout. K námitce, že jde o závěr plynoucí teprve z nedávné judikatury a že tedy uvedený výklad nelze aplikovat zpětně, Nejvyšší správní soud opětovně odkazuje na rozsudek č. j. 1 Afs 45/2010 – 159, v němž se vypořádával s obdobnou kasační námitkou. V citovaném rozsudku poukázal na skutečnost, že právní normy, aby mohly plnit svou regulatorní funkci, musí být často formulovány jen velmi obecným způsobem. Tak je tomu i v případě ustanovení § 25 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, které z povahy věci nemůže kazuisticky vyjmenovat všechny případy, na které dopadá porušení zásady transparentnosti. Pojem „zásada transparentnosti" spadá do kategorie tzv. neurčitých právních pojmů; jejich definování obecně v právních předpisech pro jejich povahu samu nemusí být vhodné, dokonce ani možné. To platí tím spíše o právních zásadách, jejichž obecnost a abstraktnost je již samotným klasifikačním znakem právních zásad jako specifického druhu právních pravidel. Neurčité právní pojmy zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat; jejich obsah a rozsah se může měnit, často bývá podmíněn časem a místem aplikace normy. Při interpretaci neurčitého právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu objasnit, a to z toho hlediska, zda posuzovanou věc lze do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého pojmu zařadit. Proto se zjištění, zda v daném případě byla porušena zásada transparentnosti, musí odvíjet od hodnocení všech okolností konkrétního případu, z nichž správní orgán učiní závěr, zda je daný pojem naplněn či nikoli. Zákonodárce užitím neurčitých pojmů dává orgánu aplikujícímu právní předpis prostor, aby posoudil, zda konkrétní situace patří do rozsahu neurčitého pojmu či nikoli (body [50] až [51] rozsudku).

[32] Jestliže v nynějším případě správní orgány vyložily pojem „zásada transparentnosti" výše popsaným způsobem a krajský soud jejich výklad následně aproboval, nejedná se o retroaktivní uložení nějaké „nové" povinnosti, ale o zcela standardní výklad práv a povinností, které stěžovateli ze zákona plynuly od momentu jeho účinnosti.

[33] Nejvyšší správní soud dále odmítl i tvrzení stěžovatele, že z žádného právního předpisu nijak nevyplývá, že by musela být pořizována prezenční listina auditoria, které jako veřejnost losování sleduje. V této otázce se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s vysvětlením krajského soudu, který uvádí, že právní norma ani nemůže být takto konkrétní a pamatovat na všechny možné situace, přičemž podrobnosti povinnosti dodržení zásady transparentnosti vyplývají pokaždé z okolností konkrétního případu. Pokud tedy zákon o veřejných zakázkách vyžadoval dodržení transparentního průběhu zadávacího řízení, stěžovatel si podle zdejšího soudu musel být vědom toho, že účastní-li se výběru uchazečů do užšího řízení („losovačky") pouze zaměstnanci stěžovatele, nebude se vnějšímu pozorovateli jevit takové losování dostatečně průhledné a objektivní, vyhovující zásadám obsaženým v § 25 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách (srov. i bod [29] shora). V tomto ohledu jsou tedy liché odkazy stěžovatele na nedostatečně konkrétní úpravu obsaženou v právních předpisech.

IV. B) Námitka nepřípustné retroaktivity rozhodnutí o poskytnutí dotace

[34] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu i žalovaného, že okamžikem přijetí dotace přistoupil na všechny dotační podmínky, i když o poskytnutí dotace bylo rozhodnuto až po vypsání výběrového řízení. K tomu krajský soud uvedl, že podle zákona o rozpočtových pravidlech se za porušení rozpočtové kázně považuje i porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty; nemůže být proto rozhodné, kdy se příjemce dotace porušení těchto podmínek dopustí. Krajský soud odmítl argument, že stěžovatel nemohl splnit podmínky rozhodnutí o poskytnutí dotace, neboť započal s realizací Projektu již před vydáním Rozhodnutí MŽP; stěžovatel na podmínky stanovené Rozhodnutím MŽP přistoupil, neboť právě toto rozhodnutí bylo titulem pro čerpání dotace. Krajský soud dodal, že stěžovatel měl možnost požádat o změnu dotačních podmínek, avšak ze správního spisu nevyplynulo, že by tak učinil. Nelze tedy hovořit o retroaktivitě, neboť v době rozhodnutí o poskytnutí finančních prostředků či uzavření smlouvy byly nastoleny podmínky, k jejichž splnění se stěžovatel zavázal a tato povinnost pak spočívala výhradně na něm.

[35] Údajnou retroaktivitu rozhodnutí o poskytnutí dotace spatřuje stěžovatel v tom, že mu byl stanoven odvod za porušení rozpočtové kázně z důvodu pochybení při zadávání veřejné zakázky, k němuž však došlo ještě před vydáním rozhodnutí Ministerstva životního prostředí o poskytnutí dotace.

[36] Jak Nejvyšší správní soud ověřil ze správního spisu, smlouvu o dílo, jejímž předmětem je projekt „VD Poděbrady, rekonstrukce zdí plavební komory“, uzavřel stěžovatel se zhotovitelem (Metrostav a.s.), tedy s uchazečem vybraným k realizaci předmětné zakázky, již dne 3. 8. 2005. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí o poskytnutí dotace na Projekt bylo vydáno až dne 14. 12. 2005 (blíže srov. body [23] až [25] shora).

[37] Výklad stěžovatele, že v důsledku právě uvedeného na něj byly zpětně uvaleny povinnosti, kterým již nebyl schopen dostát, považuje zdejší soud za zavádějící. Stěžovateli totiž plynula povinnost postupovat při zadávání předmětné zakázky podle zákona o veřejných zakázkách přímo z § 2 odst. 1 písm. b) tohoto zákona. Příslušné části rozhodnutí Ministerstva životního prostředí o poskytnutí dotace, které stanovily, že stěžovatel jako příjemce dotace je povinen postupovat při zadávání veřejných zakázek podle zákona o veřejných zakázkách (zejm. bod 13.1 Rozhodnutí MŽP), pouze deklarovaly již existující povinnost. Navíc je třeba připomenout skutečnost, kterou zmiňoval již krajský soud, že stěžovatel měl možnost požádat o změnu dotačních podmínek uvedených v rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, které mohou být provedeny na základě tzv. změnových rozhodnutí (podle čl. 22.1 Rozhodnutí MŽP je možné na základě písemné odůvodněné žádosti příjemce měnit podmínky poskytnutí finančních prostředků). Nejvyšší správní soud tedy neshledává jako relevantní námitku stěžovatele, že rozhodnutí Ministerstva životního prostředí o poskytnutí dotace, ačkoliv se jedná o jednostranný správní akt, nepřipouští případnou změnu dotačních podmínek.

[38] Stěžovatel v kasační stížnosti dále argumentoval, že dotace byla poskytnuta bez jakékoli námitky na průběh zadávacího řízení. Uvedenou argumentaci by bylo možné

právně kvalifikovat (byť tak stěžovatel výslovně nečiní) jako námitku, podle níž zpětným odnětím takto přidělených dotací dochází k zásahu do zásady legitimního očekávání.

[39] K výkladu zásady legitimního očekávání v daném kontextu Nejvyšší správní soud odkazuje zejména na judikaturu Soudního dvora týkající se zpětného vymáhání finančních prostředků čerpaných z rozpočtu EU. Zdejší soud si je přitom vědom toho, že jak legislativa EU, tak i judikatura Soudního dvora řeší pouze případy týkající se nakládání s finančními prostředky pocházejícími ze strukturálních fondů a z jiných dostupných finančních nástrojů EU. Dotace pocházející čistě ze státního rozpočtu členského státu EU se řídí zákony daného státu (až na výjimky týkající se nediskriminace, rovného zacházení a nenarušení hospodářské soutěže v rámci jednotného trhu EU). I přesto je možné níže uvedené zásady posuzování čerpání a nakládání s dotacemi z rozpočtu EU vztáhnout i na finanční prostředky čerpané pouze ze státního rozpočtu. Bylo by nelogické a v rozporu se zásadou jednoty právního řádu, kdyby přidělování a kontrola nakládání s finančními prostředky z rozpočtu EU a z domácího rozpočtu členského státu nepodléhalo obdobným standardům.

[40] Klíčovými evropskými předpisy upravujícími zpětné vymáhání finančních prostředků čerpaných z rozpočtu EU byla nejprve nařízení Rady (EHS) č. 2052/88 a nařízení Rady (EHS) č. 4253/88. K jejich zrušení došlo s platností od 1. 1. 2000 nařízením Rady (ES) č. 1260/1999, které obě předchozí nařízení nahradilo, přičemž plně zachovává a recipuje principy, na kterých byla uvedená nařízení postavena.

[41] Z judikatury Soudního dvora k uvedeným předpisům plyne, že za dodržení všech podmínek dotací jsou odpovědni výlučně příjemci podpor. Skutečnost, že poskytovatel finančních prostředků opomněl upozornit na nesrovnalosti při provádění dané akce, nevylučuje ani neomezuje odpovědnost příjemce dotace. Opačný výklad by vedl ke stavu, kdy by byl příjemce dotace zbaven veškeré odpovědnosti za nesrovnalosti, které nebyly oznámeny poskytovatelem. Předpokladem práva dovolávat se legitimního očekávání je v takovém případě poskytnutí konkrétních ujištění ze strany příslušného orgánu, která mohou vzbudit legitimní očekávání u toho, komu jsou určena, a dále skutečnost, že tato ujištění jsou v souladu s použitelnými právními předpisy [rozsudek Soudního dvora ze dne 25. 3. 2010, *Sviluppo Italia Basilicata* (C-414/08, Sb. rozh., s. I-02559); viz zejména body 102 a 107 rozsudku]. Zásady legitimního očekávání se tak nemůže dovolávat příjemce, který se dopustil zjevného porušení platné právní úpravy [rozsudek Soudního dvora ze dne 13. 3. 2008, *Vereniging Nationaal Overlegorgaan Sociale Werkvoorziening* a další (spojené věci C-383/06 až C-385/06, Sb. rozh., s. I-01561); bod 56]. Soudní dvůr proto neshledal, že by došlo k zásahu do zásady legitimního očekávání ani v případě, v němž příslušný vnitrostátní orgán nemohl v okamžiku, kdy rozhodl o poskytnutí pomoci, nevědět, že příjemce nedodržel pravidla pro zadávání veřejných zakázek, neboť vybral poskytovatele pověřeného uskutečněním operace financované z této pomoci ještě před tím, než mu byla pomoc poskytnuta [rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, *Chambre de commerce et d'industrie de l'Indre* (C-465/10, dosud nezveřejněný ve Sb. rozh.)].

[42] Samotná skutečnost, že v nynějším případě bylo Ministerstvo životního prostředí (jako poskytovatel dotace) při rozhodování o poskytnutí dotace obeznámeno s tím, jakým způsobem zadal stěžovatel zakázku na realizaci Projektu, neznamená, že by se stěžovatel

mohl v řízení o porušení rozpočtové kázně úspěšně dovolávat zásady legitimního očekávání. Stěžovateli se nedostalo žádných konkrétních ujištění ze strany poskytovatele dotace ohledně souladu jeho postupu při zadávání předmětné veřejné zakázky se zákonem. Z výše popsaného není pochyb o tom, že se stěžovatel svým postupem dopustil zjevného porušení zákona o veřejných zakázkách (srov. část IV. A tohoto rozsudku). Ani tato námitka tak není důvodná.

IV. C) Námitka nesprávného hodnocení důkazů

[43] Stěžovatel v kasační stížnosti upozornil i na nezákonné hodnocení důkazů žalovaným a krajským soudem. Konkrétně poukázal na vyjádření Ing. M. H., zástupce společnosti Chládek a Tintěra, Pardubice a. s., které bylo podle jeho názoru v řízení zhodnoceno nezákonným způsobem. Ke shodně formulované žalobní námitce krajský soud poznamenal, že žalovaný vycházel v řízení především z písemných záznamů svědčících pro jednoznačný závěr, že výběrovému řízení byli účastni jen zaměstnanci stěžovatele. Žádné jiné písemné důkazy ve formě záznamů či protokolů stěžovatel v řízení nepředložil. Prohlášení společnosti Chládek a Tintěra, Pardubice a. s. o tom, že podle jejího názoru zadavatel veřejných zakázek postupoval v souladu se zákonem a že uchazeči byli o losování informováni a v některých případech se ho i zúčastnili, je podle krajského soudu příliš obecné a nelze jej považovat za důkaz vyvracející písemnou dokumentaci předloženou stěžovatelem.

[44] Ze správního spisu vyplývá, že Ing. M. H., náměstek generálního ředitele společnosti Chládek a Tintěra, Pardubice a. s. na žádost zástupce stěžovatele zaslal dne 27. 1. 2011 na adresu advokátní kanceláře zástupce stěžovatele vyjádření k průběhu výběrových řízení v roce 2005 realizovaných stěžovatelem. V něm konstatoval: *„Zadavatel, dle našeho názoru, při zadání veřejné zakázky postupoval v souladu se zákonem o veřejných zakázkách a zúžení uchazečů losováním probíhalo transparentně. O termínu losování jsme byli předem informování a u některých losování byla naše společnost zastoupena. Námitky k průběhu výběrového řízení jsme neměli, avšak konkrétnější informace nemůžeme poskytnout, protože podklady k neúspěšným obchodním případům nearchivujeme.“*

[45] K tomuto novému důkazu předloženému stěžovatelem až v průběhu odvolacího řízení žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že příjemce dotace je podle § 71 zákona o veřejných zakázkách povinen uchovávat dokumentaci o zadání veřejné zakázky po dobu 5 let od uzavření smlouvy. Stěžovatel tedy měl povinnost prokázat, že zadávací řízení (zejm. losování zájemců o účast v užším řízení) proběhlo v souladu se zákonem o veřejných zakázkách. Tyto skutečnosti stěžovatel podle žalovaného v řízení neprokázal (srov. strany 17 – 18 napadeného rozhodnutí žalovaného).

[46] S hodnocením předmětného důkazu (vyjádření Ing. H.) žalovaným i krajským soudem se Nejvyšší správní soud ztotožnil. Předně je nutno zdůraznit, že podle zprávy o výsledku daňové kontroly daňový subjekt předložil ke kontrole všechny relevantní doklady (srov. strana 38 zprávy o daňové kontrole ze dne 24. 11. 2010, č. j. 260341/10/228980607899). Z nich jednoznačně vyplynulo, že výběru zájemců do užšího řízení se zúčastnili jen zaměstnanci stěžovatele (Ing. K., Ing. V. a Ing. J.; srov. písemný záznam o posouzení a vyhodnocení žádostí o účast v užším řízení ze dne 16. 5. 2005). Na

základě důkazu předloženého stěžovatelem v průběhu odvolacího řízení se správce daně dostavil na jednání do provozovny stěžovatele dne 10. 2. 2011 a požadoval předložit knihy návštěv za období roku 2005 a 2006, konkrétně i za duben 2005, kdy se konalo otevírání obálek na akci VD Poděbrady, a doložit knihu odeslané pošty za dané období k ověření zaslání pozvánek na otevírání obálek. Stěžovatel v průběhu jednání uvedl, že knihy návštěv za požadované období byly patrně skartovány. Z předložené knihy odeslané pošty nevyplynuly souvislé záznamy o odeslané poště všem uchazečům výběrového řízení; dokumenty v ní byly označeny všeobecně, např. „oznámení“, „žádost“ (srov. protokol o jednání ze dne 10. 2. 2011, č. j. 53923/11/228981607305).

[47] Nejvyšší správní soud konstatuje, že předložené písemné prohlášení Ing. H. bylo veskrze obecné a nevztahovalo se konkrétně k průběhu zadávacího řízení na předmětný Projekt; z těchto důvodů v projednávané věci nemůže zvrátit skutečnosti zřetelně vyplývající z ostatních důkazů předložených v průběhu řízení vztahujících se k danému Projektu a konkrétně k „losovačce“ dne 16. 5. 2005, z nichž jednoznačně vyplývá, že se jednání o výběru zájemců do užšího řízení dne 16. 5. 2005 účastnili pouze zaměstnanci stěžovatele. Z průběhu odvolacího řízení navíc jasně vyplynulo, že případné další důkazy, jimiž by bylo možné účast třetích osob na jednání dne 16. 5. 2005 prokázat, stěžovatel buďto skartoval, nebo se jednalo o dokumenty obecné a neprůkazné (např. kniha odeslané pošty); žádné další důkazy stěžovatel v průběhu daňového řízení ani v řízení před krajským soudem nenavrhl (např. výpověď svědků, kteří se předmětného jednání účastnili apod.). Jak správně poznamenal žalovaný v napadeném rozhodnutí, důkazní břemeno k prokázání transparentnosti výběrového řízení přitom leželo na daňovém subjektu a právě on byl povinen dodržení § 25 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách prokázat a řádně uchovat dokumenty související s předmětnou veřejnou zakázkou po dobu 5 let (§ 71 zákona o veřejných zakázkách).

[48] Lze proto uzavřít, že z důkazů předložených v řízení jednoznačně a bez jakýchkoli pochybností vyplynulo, že výběru uchazečů o předmětnou zakázku do užšího řízení se zúčastnili pouze tři výše zmíněni zaměstnanci stěžovatele (srov. zejména zpráva o daňové kontrole ze dne 24. 11. 2010 a písemný záznam o posouzení a vyhodnocení žádostí o účast v užším řízení ze dne 16. 5. 2005). Zmíněné skutkové závěry z výše uvedených důvodů nemohlo zvrátit ryze obecné písemné vyjádření Ing. H. vyžádané zástupcem stěžovatele deklarující pouze subjektivní názor společnosti Chládek a Tintěra, Pardubice a. s., že zadávací řízení vypisované stěžovatelem probíhala v souladu se zákonem. Námitka nezákonného hodnocení důkazů v projednávaném případě tedy není důvodná.

IV. D) Námitka nezákonné aplikace rozhodnutí ÚOHS

[49] Stěžovatel dále namítal, že krajský soud, stejně jako správní orgány, vycházel při posuzování porušení zákona o veřejných zakázkách z výše specifikovaného rozhodnutí ÚOHS, které se sice týkalo stěžovatele, avšak bylo vydáno v jiné věci. Krajský soud v tomto ohledu konstatoval, že se správce daně v souladu se zákonem o rozpočtových pravidlech zabýval porušením podmínek, na které příjemce dotace při jejím čerpání přistoupil, jež v sobě zahrnovaly také dodržování zákona o veřejných zakázkách. Krajský soud potvrdil, že v kompetenci správce daně bylo i zkoumání dodržení podmínek stanovených zákonem o věřených zakázkách. Nezákonnost krajský soud neshledal ani ve

skutečnosti, že žalovaný v řešeném případě podpůrně vycházel i z rozhodnutí ÚOHS ze dne 18. 2. 2009 vydaného v jiné věci téhož stěžovatele, v němž byly popsány základní zásady zadávacího řízení. Úvaha žalovaného o transparentnosti losování vycházející z citovaného rozhodnutí ÚOHS nebyla nezákonná, neboť vycházela z § 25 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách.

[50] Podle Nejvyššího správního soudu nelze *a apriori* shledat chybným postup, kdy se správní orgány a krajský soud inspirují rozhodovací praxí ÚOHS a Krajského soudu v Brně v otázce požadavků na zadávací řízení podle zákona o veřejných zakázkách. Správce daně a žalovaný na zmíněné rozhodnutí ÚOHS pouze odkázali na podporu svých argumentů ohledně porušení zásady transparentnosti, nicméně vycházeli rovněž z výsledků vlastního šetření (srov. zejména str. 22 – 23 zprávy o výsledku daňové kontroly č. 2474 ze dne 24. 11. 2010, č. j. 260341/10/228980607899). V předmětném řízení si správní orgány otázku transparentnosti zadání předmětné veřejné zakázky posuzovaly samy, a to na základě údajů sdělených samotným stěžovatelem nebo na podkladě listinných důkazů v řízení předložených (srov. písemný záznam o posouzení a vyhodnocení žádostí o účast v užším řízení zájemců o veřejnou zakázku na stavební práce VD Poděbrady, rekonstrukce zdí plavební komory ze dne 16. 5. 2005).

[51] Lze tak uzavřít, že správní orgány v předcházejícím řízení náležitě zjistily skutkový stav a jejich závěr, že zadávací řízení neproběhlo transparentně, tj. v souladu s § 25 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, má oporu v předloženém správním spise. Skutečnost, že v rámci své argumentace odkázal žalovaný i na citované rozhodnutí ÚOHS ze dne 18. 2. 2009 a podpůrně využil interpretaci § 25 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách zastávanou Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže v jiné věci téhož stěžovatele, není sama o sobě nezákonná. Právě naopak. Nejvyšší správní soud již výše v tomto rozsudku konstatoval, že pokud se losování, při němž došlo k omezení počtu uchazečů o veřejnou zakázku, účastnili pouze zaměstnanci stěžovatele, lze důvodně pochybovat o transparentnosti takového zadávacího řízení (srov. zejména bod [29] shora). Námitka tedy není důvodná.

[52] Se stěžovatelem lze souhlasit v tom, že krajský soud poněkud nepřesně na straně 8 svého rozsudku uvedl, že žalovaný konstatoval v projednávané věci porušení bodu 20.3 Rozhodnutí MŽP. Z vydaného platebního výměru správce daně vyplývá, že stěžovateli bylo vytýkáno porušení toliko bodů 13.1, 12.7 písm. e) a 13.6 rozhodnutí o poskytnutí dotace. Toto dílčí pochybení krajského soudu ovšem v daném případě nemůže mít vliv na přezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, www.nssoud.cz), neboť z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že námitka týkající se nezákonnosti podpůrného použití rozhodnutí ÚOHS (i všechny ostatní žalobní námitky) byla krajským soudem řádně vypořádána.

IV. E) Námitka rozporu postupu žalovaného s dotační politikou státu

[53] Závěrem stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že postup žalovaného v projednávaném případě byl v rozporu s dotační politikou státu. V tomto ohledu krajský soud zdůraznil, že k porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 44 zákona o rozpočtových

pravidlech dochází nesplněním byť i jen jedné z podmínek, za kterých byla dotace poskytnuta. Použití prostředků poskytnutých z veřejných zdrojů musí být pod přísnou kontrolou státu, neboť s nimi nakládá osoba, která zpravidla není v pozici orgánu veřejné moci. Z důvodu hospodárného využití těchto prostředků je tedy na místě důsledná kontrola jejich využití. Skutečnost, že stěžovatel nepoužil finanční prostředky v rozporu s jejich účelovým určením a že dotované dílo bylo řádně a včas realizováno, nemělo samo o sobě (a v daném případě ani nemohlo mít) vliv na posuzování toho, zda byly dodrženy další závazné podmínky stanovené poskytovatelem při poskytnutí dotace.

[54] Se stěžovatelem lze souhlasit potud, že při hodnocení neurčitého pojmu „neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků“ [§ 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech] je nutné, krom jiného, vycházet i z účelu poskytnutých veřejných prostředků a jeho naplnění. Jinými slovy, nikoliv každé porušení příslušné povinnosti je zároveň neoprávněným použitím prostředků, které by jako takové muselo nutně vést k navrácení prostředků do veřejného rozpočtu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2008, č. j. 9 Afs 202/2007 – 68). Stěžovateli ovšem nelze přisvědčit v tvrzení, že se krajský soud jeho námitkou zabýval ryze formalisticky. Podle Nejvyššího správního soudu se krajský soud touto námitkou zabýval důkladně na straně 12 svého rozsudku a jeho odůvodnění vyhovuje požadavkům na přezkoumatelnost soudních rozhodnutí vyplývajícím z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Z výše uvedeného je zřejmé, že stěžovatel brojí spíše proti způsobu vypořádání jeho námitky, než proti nedostatečnému či formálnímu odůvodnění této otázky krajským soudem.

[55] Nejvyšší správní soud dodává, že v nynějším případě byl postup správce daně plně na místě. Stěžovatel nebyl nucen vracet poskytnutou dotaci z důvodu nějakého drobného „formálního“ pochybení, ale proto, že netransparentním způsobem zadal veřejnou zakázku v hodnotě miliónů korun. Lze tak důvodně usuzovat na to, že popsané závažné pochybení při výběru konečného dodavatele Projektu mohlo ovlivnit výslednou cenu Projektu a tím i hospodárnost a efektivitu využití prostředků ze státního rozpočtu. Nejvyšší správní soud považuje banalizaci takového pochybení stěžovatelem za nepřípadnou; námitka postupu žalovaného v rozporu s dotační politikou státu proto není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

[56] Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl jako nedůvodnou.

[57] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2012

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu